

ZPRAVODAJ NÁRODNÍ RADY SFŘ 2009—2012

ČÍSLO 8

BŘEZEN 2011

Uvnitř naleznete: Z jednání NR, Rok Otce Maxmiliána Kolbeho, Dědictví Anežky České, kázání p. Vichy, C - M pouť a další...

A opatrujte se...

Dr. Ivo Šmoldas vyprávěl onehdá v rozhlase, jak hlídal sousedovi slepice. Neznalý péče o zvířata a ve strachu, že by se mu slepice rozprchly, celý den je na dvoře hlídal. Pak už znavený a vyčerpaný se v pozdním odpoledni rozhodl, že je nažene do kurníku. Běhal po dvoře, mával rukama, volal „kšá, kšá“, ale slepice jeho výzev nedbaly. Naštěstí pak zapadlo slunce, slepice zničehonic přišly k rozumu, samy vlezly do kurníku a poslušně v něm zaujaly svá místa.

Symbolická příhoda na téma chování současného člověka. Lidstvo získalo pocit, že má všechno ve svých rukou. Dokonce řeší nejen problémy, které nastaly, ale které by dokonce nastat mohly: například srážka s asteroidem. Vědci vymýšlejí různé remorkéry a gravitační traktory, které by dokázaly změnit dráhu řídicího se asteroidu a „odtáhnout“ jej mimo dosah Země. Ale čím víc toho víme, tím je naše situace dramatičtější. V roce 1980 věděli vědci o 86 planetkách a kometách, které se pohybují nebezpečně blízko Země. V roce 2000 jich už bylo 921 a v současnosti jich je 5 388. Americká NASA registruje 186 asteroidů, které zařadila do kategorie „riziko střetu“. Vyřešit takovou situaci je samozřejmě svízelné.

Každý nestranný pozorovatel mi dá za pravdu: je to zázrak, že se Země s žádným tělesem ještě ne-

srazila. Slovo zázrak, na něž je současný svět alergický (kromě spojení technický zázrak), používám ne jako vzletné, básnické vyjádření, či dokonce jako nějaké „církvní ptydepe“, ale jako výraz, který vyjadřuje danou skutečnost docela realisticky.

Jedna malá cévka v našem mozku stačí, aby praskla – a my umíráme. Náš život visí doslova na vlásku a prodloužit si ho vlastní péčí je podobné úsilí jako vymyslet remorkér pro 5 388 planetek.

Tím nechci nikoho nabádat, aby kouřil a jedl od rána do večera bůček. Na druhou stranu se mi ale zdá stejně pošetilé přání, které se šíří naší zemí a používá se stále častěji, dokonce místo pozdravu: „Opatrujte se!“

Tato sebezpečie by měla asi v první řadě znamenat zdravý způsob života. Nechci podrývat zásluhy lé-

kařů, to vůbec ne. Každý může udat nespočet příkladů, kdy nám lékaři život zachránili a dokonce prodloužili, stejně jako příklady, kdy člověk zemřel po návratu z preventivní prohlídky, kdy mu řekli, že je zdravý. A nemusí ten druhý případ nutně znamenat, že lékař pochybil.

Nebudu zdržovat, všichni asi víte, kam mířím. Přejme si, alespoň my, kteří věříme v Boha: „Bůh Tě opatruj!“, tak jako to dělávali naši předci. Ne jako staromilci nebo jako lidé, kteří zaspali svou dobu, ale naopak jako ti, kteří vědí, že Zemi ohrožuje 5 388 planetek, a tak bude rozumnější svěřit péči o její budoucnost, stejně jako o budoucnost naší, do povolanejších rukou.

Věra Eliášková

Rok 2011 – Rok O. Maxmiliána Kolbeho a 70 let od jeho smrti

„Později, když už O. Maxmilián Maria Kolbe ležel nahý na betonu v cele hladu s ostatními vězni, jsem jen věděl, že Otec ještě žije, protože člověk, který měl celu na starosti, Borgowiec Bronislaw, jenž z cely vynášel mrtvá těla, říkal, že dneska se vězni ještě modlili a zpívali. Ale den ode dne bylo v cele více a více ticho, jak jich ubývalo. Když už všech devět zemřelo, byl O. Maxmilián ještě živ. A na vigílii slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 14. 8. 1941 vešel do cely jeden esesman a píchl O. Maxmiliánovi injekci fenolu. Borowiec odvezl ostatky do krematoria a tam byly spáleny,“ vzpomínal Franciszek Gajowniczek, vězeň č. 5659 z Osvětimi, otec dvou dětí, kterému O. Maxmilián Maria Kolbe zachránil život, když se nabídl místo něj, při beatifikaci O. Maxmiliána v Římě 17. 10. 1971.

Jak to tehdy vlastně bylo? Dejme ještě jednou slovo F. Gajowniczekovi:

„Ráno apel jako obvykle. Celý tábor stál vyrovnán v řadách, v pěticích či šesticích. Vždycky ráno vybíralo kápo na práci – 20, 30, 100 lidí – jak bylo potřeba. Byl právě srpen, doba žní, obyvatelstvo široko daleko kolem

ZASEDÁNÍ NÁRODNÍ RADY NBS SFŘ V ČR 2009 – 2012

Zápis z jednání NR dne **19.2.2011**

č. zápisu: 7

Přítomni: P. Bonaventura Štivar OFMCap, P. Sebastian Kopec OFMConv, Václav Němec OFS, Karel Ženíšek OFS, Jiří Šenkýř OFS, Marie Magdalena Janáčková OFS, Markéta Strašíková OFS, Lubomíra Kmentová OFS, František Novák OFS, Marta Ševelová OFS

Omluvili se: P. Antonín Klaret Dabrowski OFM

Místo a doba jednání: Brno, klášter kapucínů, 9.30 – 14.30 hod.

1. Koordinační tým

- a) Národní ministr předložil národní radě rezignaci s. Marty Ševelové na službu člena a sekretáře NR. Rezignaci podala z osobních důvodů a NM i NR ji k dnešnímu dni přijali. NM předloží na příštím jednání NR návrh na dva kandidáty k volbě do uvolněné služby.
- b) NR jednomyslně schválila výroční zprávu NR SFŘ v ČR za rok 2007 (příloha č. 1) a 2008 (příloha č. 2) předložené NM.
- c) Hospodář předložil zprávu o hospodaření NR v roce 2010, která byla jednomyslně schválena (příloha č. 3).
- d) Sestra M. M. Janáčková informovala radu o zakoupení letenky na generální kapitulu SFŘ v ceně 25.648,- Kč, které rada jednomyslně schválila, a projektu CIOFS nazvaném Trvalá formace (přehled formačních témat příloha č. 4).
- e) NM informoval NR o žádosti ministra MBS SFŘ Brno – minoritě o projednání a řešení situace v jejich společenství. P. Sebastián, národní duchovní asistent, domluví setkání společenství s ním, NM a duchovním asistentem, na kterém se situace bude řešit.
- f) Národní ministr se souhlasem NR ustavil Výbor pomoci přípravě blahořečení Dr. Františka Noska (příloha č. 5)

2. Sekretariát

- a) NR rozhodla, že nová adresa sekretariátu je:

KLÁŠTER KAPUCÍNŮ
Sekretariát NR SFŘ v ČR
Kapucínské náměstí 303/5
60200 BRNO

a pošta z adresy: marta.anezka@seznam.cz, bude prozatím automaticky přeposílána na adresu petrvaclav@centrum.cz.

- b) M. Ševelová do 6.3.2011 dodá rozpracované materiály a vyúčtuje zálohu sekretariátu k rukám národního ministra, poté se dohodne datum předání agendy sekretariátu do Brna P. Bonaventurovi Štivarovi OFMCap.
- c) Členové NR (delegáti NM) informovali o uskutečněných VK v MBS Havířov a BPV v MBS Přerov, MBS Nivnice, MBS Benešov, MBS Jilemnice.

3. Formační tým

- a) Jarní formační seminář má téma: „Od evangelia k životu a od života k evangeliu“. Konat se bude v pátek a sobotu 20.- 21.5.2011 v Petrino v Brně. Program a pozvánka příloha č. 6.
- b) Na příští jednání NR formátor předloží návrh programu FNP na Sv. Hostýn ve dnech 16.-17.9.2011 ve spolupráci s MBS SFŘ Přerov. V roce 2012 se FNP uskuteční v termínu 14.-15.9.2012.
- c) V letošním roce se uskuteční ve dnech 6.-12.11.2011 pouť do Říma se zastávkami na františkánských místech, předpokládaná cena 9.500,- Kč, program poutě – příloha č. 7.

4. Konference národních duchovních asistentů

P. Sebastian Kopec OFMConv. informoval o vznikajícím novém MBS SFŘ v Krnově.

Datum dalšího zasedání NR: výjezdni 6. – 7.5.2011 ve Světlé nad Sázavou

Přílohy:

- 1) Výroční zpráva NR SFŘ v ČR za rok 2007
- 2) Výroční zpráva NR SFŘ v ČR za rok 2008
- 3) Zpráva o hospodaření NR NBS SFŘ v ČR za rok 2010
- 4) Přehled formačních témat CIOFS
- 5) Výbor pomoci přípravě blahožehnání Dr. Františka Noska
- 6) Program a pozvánka na jarní formační seminář 20.-21.5.2011
- 7) Program poutě do Říma 6.-12.11.2011

Zapsal: Marta Ševelová

Kontroloval: Václav Němec

**Přílohy č. 5 a 6 naleznete na konci, ostatní jsou v samostatných souborech.
Přílohy 1, 2 a 3 jsou pouze na www.sfr.cz**

(Pokračování ze stránky 1)

tábora evakuováno, tak jsme museli sklízet my. A při té práci se podařilo jednomu z vězňů utéct, byl z našeho bloku, nevím, jak se přesně jmenoval, znali jsme se stejně jen podle čísel. Prostě, když jsme se večer vrátili z práce, jedno číslo z bloku 14A chybělo. Pak přišel Rapportführer Fritzsche a začal vybírat: 'Zběh se nenašel, deset mužů z vás za něj zemře hladem.' Stáli jsme v řadě v dost širokých rozestupech, takže Fritzsche mohl kolem každého klidně projít. Stál jsem ve stejné řadě s O. Kolbem. Fritzsche tedy procházel řadami a vybíral, kdo se mu líbí. 'Ten... ten...' - ukazoval, až přišel k naší řadě, ukázal na mne a řekl: 'Ten...' Vyhrkl jsem, že je mi líto nechat samotnou ženu a dvě děti. Řekl jsem to polsky, vězňové kolem mne to všichni slyšeli. Slyšel to i O.Kolbe. Vyvedli mne z řady, byl jsem normální, obyčejný vězeň, nikdo mě nijak zvlášť neznal. A tehdy vystoupil z řady dobrovolně ještě jeden vězeň. Všichni se na něj otočili. Co se děje? Bylo přece zakázáno vystoupit bez rozkazu z řady. Za takový přestupek hrozila okamžitá smrt zastřelením na místě. Ten vězeň se zastavil před Fritzschem, velkým táborovým masovým vrahem, který na něj vykřikl: 'Co chceš, ty polská svině?' A už sahal po revolveru. Ten vězeň však odpověděl naprosto klidně, že chce jít za jednoho z vybraných: 'On má ženu,' řekl, 'ženu, děti, a já jsem sám, jsem katolický kněz.' Nevím, co způsobilo, že ho Fritzsche hned na místě nezastřelil, že s výměnou souhlasil. Domnívám se, že už to bylo velké vítězství O. Maxmiliána nad takovým zločincem. 'Za koho chceš jít?', zeptal se Fritzsche. O. Kolbe ukázal na mne: 'Za něho.' Vytáhli mě z desítky, vracel jsem se kolem O. Maximilána, nic jsme si neřekli, ani jsem mu nestačil poděkovat. Jen jsem viděl v očích O. Maxmiliána velkou spokojenost. Šel jsem dál, teprve později, mnohem později, jsem si uvědomil, co se vlastně stalo. Svědomí mne trápilo - proč zrovna já?"

V letošním roce uplyne 70 let od mučednické smrti O. Kolbeho. K tomuto výročí františkáni minorité z Niepokolanowa u Varšavy, kde O. Kolbe založil klášter, vyhlásili období 15.8.2010 - 15.8.2011 Rokem O. Maxmiliána Marii Kolbeho. K tomuto výročí připravují i řadu dalších aktivit: festival mládeže Max Festival, symposium na Katolické universitě v Lublinu, vědeckou olympiádu na téma odkazu O. Kolbeho i velkou nověnu před 70. výročím mučednické smrti. K této iniciativě se připojil i polský Senát, která na svém 63. zasedání 21. října 2010 vyhlásil rok 2011 Rokem O. Kolbeho.

Redakce FZ připojuje k tomuto tématu i úryvek z delší básně na toto téma.

Vězeň č. 16670

Ty Bože
ty chválíš bolesti
jak bezmocné jsou ruce tvé
když naše zejí prázdnotou
jak bezmocné jsou ruce tvé
když naše k oběti se nenabídnou
když naše tvrdošijnost
lpění na marném
(tím chci říct: na sobě)
přehlédnou snadno
možnost
zřící se
deset mužů v jedné cele
deset mužů v cele smrti
deset mužů v cele hladu
deset mužů z bloku 14A
rozhlížejí se po novém apartmá
beton je čistý umytý
až studí nahotou
není to zrovna dvakrát zábavný
televizní seriál
co se ti teď honí hlavou
zoufale nepřipravenou na
prostý fakt
že
takový budeš
jaký odtud vyjdeš
takový zůstaneš
jaký tady
umřeš
takový
budeš
jaký
umřeš

Jak se putovalo za Noskem

Bratr Dr. František Nosek byl jakoby magnetem, který přitahoval lidi už za

svého života. Lidé však za ním nepřestali putovat ani po jeho předčasné smrti v dubnu 1935. Od té doby se putuje k jeho hrobu v Poříčí nad Sázavou, při kostele sv. Havla. V roce 2006, při kulatém výročí od jeho narození, byla příležitost putovat i do Noskova rodného města Chrudimi. Uvedeme zde vzpomínky na tato putování. Jsou převzaty z úvodu ke knížce „Dr. Nosek mladým“. Vlastní kniha vyšla poprvé v roce 1939 a má tak hodnotu dokumentu. V roce 2010 vydalo znovu tuto knížku Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu. Kniha je k dostání na velkých akcích, pořádaných Národní radou SFŘ. Autorem níže uvedeného textu je br. Miloslav Müller OFS, který jej napsal v červenci 2010.

1) Pouti do Poříčí n.S. ke hrobu dr.Noska

Od Noskovy smrti putovali jeho přátelé a stoupenci každoročně ke hrobu, který je v Poříčí nad Sázavou při kostele sv. Havla (u řeky) a na mši sv. obětovanou za něho v tomto kostele. Měli vazby na různé spirituality v Církvi; nejvíce z nich na františkánskou rodinu. Někteří byli – stejně jako Nosek - členy III. řádu sv. Františka (terciáři; jejich bratrská společenství však později v období vlády komunismu zanikla). Velkou část poutníků tvořili funkcionáři katolických družstev, které Nosek pomohl založit (přijížděli i potom, co byla družstva zlikvidována). Politicky byli orientováni na Československou stranu lidovou, jejímž funkcionářem Nosek byl.

O prvé z těchto poutí, konané dne 17. dubna 1936, v den 1. výročí Noskovy smrti, se referuje v časopise Lidový hospodář, č. 18/1936. Pouti dojednával a svolával po několik desetiletí až do své smrti v r. 1983 spolupracovník dr. Noska, prof. Antonín Novák. Mše sv. za dr. Noska byla v té době sloužena v Poříčí v neděli ráno. Nikoli však kolem výročí Noskovy smrti, ale na druhou neděli velikonoční (neděle po velikonočních, zvaná Bílá). (Od poloviny 80. let je mše sloužena opět kolem výročí Noskovy smrti; od r. 1992 v sobotu odpoledne.)

Poutníci (muži) cestovali z území celých Čech; kromě blízké Prahy nejvíce z východních Čech (z Vysočiny). Zpočátku putovali veřejnými dopravními prostředky; ze vzdálených míst proto vyjížděli hluboko v noci. Putovali nejprve sami. Později - v závislosti na rozvoji automobilismu - přijížděli auty, resp. je přivážely jejich děti. Putovali tak i se svými rodinnými příslušníky. V dobách totality byla pro Noskovy pamětníky účast na mši sv. v Poříčí jednou z mála možností, jak se legálně sejít.

V roce 1985 přišla na pout' větší skupina terciářů, t.j. členů Sekulárního františkánského řádu. Terciáři byli ze společenství Praha-jih a přišli se svým duchovním asistentem P. Aloisem Mocem OFM. (Toto společenství založil P. Alois za totality tajně.) Od té doby se terciáři starají o dojednání pouti. To by však bylo málo platné nebýt podpory ze strany duchovních správců a věřících v Poříčí a také podpory poskytované františkánskými řády. Nyní putují do Poříčí někteří z dětí nebo vnuků event. pravnuků původních poutníků, více však terciáři a další zájemci o osobu dr. Noska.

Pokud jde o způsob cestování, většina účastníků přijíždí individuálně. Někdy formou autobusového zájezdu: např. v r. 2002 byly 2 takové výpravy: z Chrudimi a ze Žďáru n. S. V r. 2010 přijel zvláštní autobus z Havlíčkova Brodu. Počínaje r. 1989 přichází skupina poutníků z Benešova pěšky.

V době totality sloužili mši sv. za F. Noska místní duchovní; od roku 1990 mohli přijíždět celebranti i odjinud. Hlavními celebranty pak byli tito kněží: P. Miloslav Fiala OPraem. (1994, 2007), P. Petr z Alcantary Houška OFM (1995, 1999), P. Karel Pilík (1996, 1997), P. Josef Smola (2009; viz níže ad 2)

Byl-li přítomen biskup, byl hlavním celebrantem: Antonín Liška (1990, 1991; Otec Liška byl v 70. a 80. letech duchovním správcem v Poříčí n.S.), Jaroslav Škarvada (1992, 2000, 2003), František Lobkowicz (1993), Jiří Paďour OFMCap. (1995, 1996 jako představený české provincie řádu kapucínů, 1998, 2001 jako biskup), Václav Malý (2002), Josef Kajnek (2004), Karel Herbst (2005), kardinál Miloslav Vlk (2008).

Je potřeba vyzdvihnout, že se dvakrát účastnil jako hlavní celebrant apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa (1993, 2000; později se stal kardinálem).

Nelze pominout účast provinciálů františkánských řádů; hlavními celebranty byli: Jan Maria Vianney Dohnal OFM (2006), Jeroným Jurka OFM (2010).

Pozn.: Otec Stanislaw Gryń OFMConv., provinciál řádu minoritů, celebroul v Poříčí r. 2004 pro účastníky jiné pouti – Cyrilometodějské, která v tom roce měla trasu přes Poříčí.

Pouti do Poříčí se několikrát účastnil František Reichel a to jako národní ministr (představený) SFŘ v ČR. Rovněž současný národní ministr Václav Němec se účastnil pouti do Poříčí v r. 2007. Pouti se tehdy účastnila celá Národní rada SFŘ, která zde zasedala pod jeho vedením.

Z významných osobností české politiky se poutí účastní téměř vždy Jan Kasal, donedávna místopředseda Poslanecké sněmovny. Někdy též dřívější člen Poslanecké sněmovny Vladimír Říha nebo nynější členka PS Helena Langšádlová. Rovněž dřívější senátor Jiří Šenkýř byl v Poříčí několikrát.

Pouti napomohly k zachování památky dr. Noska v omezeném okruhu osob přes nepřízeň doby. V širokých vrstvách však dr. Nosek upadal v zapomenutí tak, jak umírali ti, kteří jej osobně znali. Po obnovení demokracie v r. 1990 jsou pouti nejvýraznějším znamením trvajících zájmu o Noskovu osobu.

2) Chrudim – Noskovo rodiště

O probuzení zájmu věřících v Chrudimi o Noskovu osobu se zasloužil P. Josef Smola, který byl až do léta 2009 arciděkanem v Chrudimi. V posledním desetiletí pravidelně přijíždí na mši sv. do Poříčí n. S. a vždy s ním přijedou jeho farníci. V r. 2009 byl hlavním celebrantem. Ve spolupráci s ním uspořádala místní pobočka Křesťanské akademie přednášku o Noskovi a to v Noskově rodišti Chrudimi. Přednáška se konala dne 19.4. 2005, t.j. těsně po výročí 70 let od Noskovy smrti. Hovořil prof. Lubomír Mlčoch z Prahy. V roce 2006 bylo výročí 120 let od Noskova narození. V den výročí, t.j. 26. 4. 2006, byla v arciděkanském kostele v Chrudimi slavena mše svatá. Hlavním celebrantem byl Mons. Dominik Duka OP, tehdejší sídelní biskup královéhradecký (od r. 2010 arcibiskup pražský).

Bratři a setry, již delší dobu jsem se začala modlit za Národní radu SFŘ v ČR. A důvod byl, jak jsem se později dověděla. Jsme v polovině 3letého období služby členů NR a bylo by dobře, abychom se již nyní modlili a prosili za obsazení další NR. Víme všichni, jak je to náročná a zodpovědná služba. Tímto vás vybízím ke společné modlitbě a vzývání Ducha

Modleme se za volební kapituly

svatého o pomoc při výběru kandidátů do příštích voleb. Použijme tu samou modlitbu, kdy jsme volili na vzácném Velehradě 6. - 7. 6. 2009. Jistě ji všichni máte a ne-li, zde je:

MODLITBA ZA VOLEBNÍ KAPITULU NBS SFŘ v ČR.

Nejslavnější Bože, chválíme Tě za vše, co jsi stvořil, Tvou neustálou přítomnost ve světě a za úžasný dar našeho františkánského povolání.

Děkujeme Ti za bratry a sestry v našem Sekulárním františkánském řádu a prosíme Tě o osvícení Duchem svatým při přípravě volební kapituly, výběru kandidátů a volbě členů Národní rady.

Prosíme Tě, veď nás, posiluj nás a povolávej nás ke službě, ať naplníme to, co od nás očekáváš, a k tomu ať nám pomáhají: Blahoslavená Panna Maria, svatý František, svatá Klára, svatá Alžběta, svatý Ludvík, svatá Anežka Česká a všichni svatí Františkánské rodiny. Amen.

A já doporučuji, abychom se všichni modlili stejnou modlitbu i před volbami do MBS. A také vřele doporučuji přidat modlitbu k svatému Michaelu Archanđelu pro pomoc před protivníkem nepřítelem.

Dále přidávám z Františkánského usuálu:

MODLITBY ZA BRATRSKÉ SPOLEČENSTVÍ.

Prosíme tě, Pane, za naše bratrské společenství. Ať milujeme své duše a bdíme nad nimi a ať milujeme a bdíme nad dušemi našich bratří.

At' se vždy a všude projevujeme mezi sebou jako bratři a s důvěrou svěřujeme jeden druhému své potřeby.

At' kráčíme společně ne podle těla, ale podle Ducha, v upřímnosti svého života a navzájem se s pokorou a úctou podporujeme a napravujeme.

At' se chráníme rozčilování a hněvu pro hříchy či špatnost nějakého bratra, ale ať si duchovně pomáháme, jak nejlépe umíme.

At' nemáme žádnou moc ani nadřazenost mezi sebou a chováme se tak, jak v evangeliu říkal a konal náš Pán.

At' neříkáme a nečiníme bratrovi zlé, ale naopak ať si pro lásku ducha rádi sloužíme a navzájem se posloucháme.

At' se nevzdalujeme od přikázání Páně a netouláme se mimo poslušnost, ale vytrváme v přikázáních Páně, která máme, abychom následovali svaté evangelium a náš způsob života.

At' umíme slovy i skutky zvěstovat celému světu, že nikdo kromě Boha není všemohoucí.

At' dokážeme evangelizovat tak, abychom se vyhýbali hádkám a sporům, dali se do služby všem a vyznávali, že jsme křesťany, a když uvidíme, že se to líbí Pánu, ať dokážeme přímo zvěstovat jeho Slovo.

*Maria Neposkvrněná,
obhájkyně chudých
a Královno řádu menších bratří,
přimlouvej se za nás
u svého Nejsvětějšího Syna,
našeho Pána a Mistra.
Amen.*

Maran atha! Přijď, Pane Ježíši.

L.Kmentová.

Dědictví Anežky České: láska dobro-přejná a láska sociální i politická

(Ke 20.výročí svatořečení)

1. Vyznání vděčnosti

Pokoj a dobro! Dovolte mi, abych své malé zamyšlení při této vzácné příležitosti započal vyjádřením vděčnosti. Před 20 lety mne bratr František Reichel jako nováček v SFŘ přizval do poutního výboru ke svatořečení Anežky České a před časem - jako ministr místního společenství u sv.Anežky na Spořilově a organizátor této jubilejní konference - mne pozval k tomu, abych tady mohl říci pár slov. Uvědomuji si, tehdy jako teď-non sum dignus...“Lat’ka“, kterou svým životem Anežka nasadila - nám všem - je vysoká...

Pokusím se přesto jakési poučení pro nás vyvodit - po těch osmi stoletích, i po těch dvaceti letech.

2. Caritas-láska dobro-přejná je s církví spojena od samého počátku, řekněme od prvomučedníka sv.Štěpána, ba vyvěrá přímo z radostné zvěsti-evangelia a z příběhů našeho Pána a Mistra. Katolická sociální nauka v tom soudobém smyslu- jako láska „sociální“, „politická“ či „institucionální“ abych použil termínů i z poslední encykliky Benedikta XVI. Caritas in Veritate- je historicky pořád ještě „rerum novarum“, necelých 120 let stará, a jako taková pořád ještě jakási „Popelka“ námi křesťany nedoceňovaná a odstrkovaná. Ve východní, pravoslavné církvi, byla jakási „sociální encyklika“ /Základy sociální koncepce Ruské pravoslavné církve/ dokonce vydána teprve při příležitosti druhého milénia od narození Krista /2000/.

3. Tyto dvě vzájemně se doplňující polohy lásky k bližním potřebují jedna druhou: caritas od člověka k člověku, od srdce k srdci, není s to v komplexní společnosti našich časů vyřešit sama všechno, co ohrožuje život a důstojnost člověka. Instrukce- i nejlépe promyšlené- jsou zase příliš „studené“, a samy to rovněž „nezachrání“. Je velice důležité, že sv. Otec znovu potvrdil tuto „lásku v pravdě“, protože stále přetrvávají dvě krajní interpretace těchto „podob lásky“, k níž nás vede Bůh-Láska. Setkal jsem se i u nás s argumentem, že katolická sociální nauka vznikla teprve pod vlivem marxismu a je prý jím poznamenána...Politiku a ekonomiku bychom my křesťané měli podle toho nechat „císaři“...Marxismus sám ovšem byl hrubým omylem v tom opačném smyslu, že člověka redukoval na „společenské vztahy“- mělo stačit revolučně změnit poměry /nechť zhyne starý podlý svět/, a člověk se měl stát dobrým...

4. Náš sv. otec František v jedné ze svých modliteb opakuje po svém a našem Pánu, že jedině Bůh je dobrý, že je všechno dobro, svrchované dobro... Katechismus katolické církve v části „Život v Kristu“ a „Účast na společenském životě“ vymezuje dobro každého člověka a obecné dobro. Obsahuje tři podstatné prvky: respektování osoby a její důstojnosti, společenské podmínky pro to, abychom mohli vést opravdu lidský život /potravu, oblečení, zdraví, práci, výchovu a kulturu, možnost založit si rodinu atd/, a konečně stálost a bezpečnost spravedlivého řádu - mír. /Články 1906-1909/. V pozdravení „pokoj a dobro“ toto vše je obsaženo.

5. Pokud je „císařem“ přímo následovník sv.Františka- jako jím byl francouzský král a patron našeho sekulárního řádu Ludvík IX.- stát a církev jakoby jedno byly: král vládne jako křesťan, dbá na spravedlnost, stará se nejen o svou vlastní početnou rodinu, ale i o chudé, zakládá špitály, zabezpečuje mír pro své poddané. Anežka Přemyslovna se narodila rovněž jako královská dcera, a byla vlastně současnici svatého francouzského krále. Společensky vzato byla v tehdejší Evropě nejvýše postavenou dívkou, která se rozhodla jako první pro vstup do druhého řádu sv. Františka /sestra Klára byla „jen šlechtična“/. Králem byl její bratr Václav – a ač svou sestru nesmírně miloval a ctil- přece jen její role nebyla panovnická. Přesto její životní vzor je poučným příspěvkem v obou dimenzích lásky: Anežka je učitelkou lásky dobro-přejné, i zdrojem inspirace pro lásku „sociální a politickou“. Její příspěvek společnému dobru národa své doby je ukotven přirozeně duchovně; a těmto všem dimenzím života Anežčina odpovídají i jednotlivé části a sekce naší jubilejní konference.

6. Dobropřejná láska Anežčina v zakladatelském díle klášterů, špitálu, jejího vztahu k sestrám i k pražské chudině byla a je s vděčností vzpomínána. Král Václav, její bratr jí byl v mnohém nápomocen. Vladařkou však Anežka nebyla, nezakládala celou síť špitálů jako svatý král francouzský /podle profesora Jaroslava Polce jich snad založil na dva tisíce!/. V „lásce politické“ se Anežka mohla uplatnit jen nepřímo: duchovně, svou modlitbou a vlivem na duše. Jako sestra a teta usmířovala krále otce a syna. Přemysl Otakar II. byl nazýván králem železným a zlatým, ale nikoliv králem svatým. Svatostí nevynikali ani sousední křesťanští panovníci rakouští a braniborští doby Anežčiny /tak jako ani dob pozdějších/. Po smrti krále Přemysla Otakara se na hrubých prohřešcích proti společnému dobru země podíleli i mnozí šlechtici koruny čes-

ké...Katolická sociální nauka poukazuje na to, že zlo má tendenci se „institucionalizovat“, hřích plodí hřích, a rodí struktury zla, struktury hříchu. Současně teologie hovoří i o jakémsi dědičném zlu- nejen prvotního hříchu, ale i rodové zátěži, negativních osobních dispozicích a vadách charakteru. V širším slova smyslu možno mluvit i o zátěži kmenové, vadách a stínech na „duši národa“. Rod Přemyslovců na českém trůnu byl zatížen bratrovraždou knížete Václava v samém kořeni, a vyvražděním bratrského kmene Slavníkovců, který dal zemi svatého biskupa Vojtěcha. Jaroslav Polc poukazuje na vyvažující, léčivou roli ženských představitelk rodu, mezi nimiž nejčestnější místo náleží právě Anežce. Na té leželo břímě ducha doby, včetně selhávání „politických elit“ její doby, které ztrácely smysl pro společné dobro, zemi trhaly na kusy, drancovali a okrádali, jako bychom byli národem, který si ani neumí vládnout.

7. V době, kdy se po mnoha staletích marného usilování konečně schylovalo ke svatořečení České princezny-dcery sv.Františka, jsem se seznamoval s jiným Františkem, Dr.Noskem, rovněž příslušným do rodiny sv.Františka. Od toho nás nedělí 8 století, ale jen jedno. Žil už v době vlády parlamentní demokracie a kapitálu. V jeho chápání společného dobra, lásky dobropřejné a lásky sociální a politické však rozdíl sedmi století k Anežce České mizí zcela. Ostatně sám se jako politik a národohospodář ve svých duchovních, sociálních a charitativních projektech přímo odkazoval k Anežce i svaté Kláře. Rodové, kmenové i národní zátěže a vady na duších a charakterech lze léčit jen vlastní obětavou modlitbou a prací, obětováním sebe sama. Anežka ukazovala cestu Františku Noskovi a ukazuje ji i nám.

8.Concordia znamená svornost, a Concordia, družstvo katolických věřících zrodilší se na pouti do Lidic víc než rok před pádem minulého režimu, bylo inspirováno Dr.Noskem. P.Jaroslav Ptáček, křižovník a duchovní sympatizující s myšlenkou Concordie v ní spatřoval tehdy přímo duchovní dědictví po sv.Anežce. Jisté je to, že na podniku se nás podílelo několik ze SFŘ. P.Alois Moc, náš duchovní asistent blahé paměti, nám myšlenku nerozmlouval, ale ani se nikdy nevyslovil jasně pro její podporu. Zpětně mám pocit, že do nás viděl lépe než my sami. Co přetrvalo, je snad myšlenka smíření: ta vznikla v Lidicích, a tam byla také nejvíc zapotřebí. Smíření mezi námi rozdělenými křesťany, mezi námi Čechy a Němci, a mezi námi občany různých „politických vyznání“, lišícími se cestami k obecnému dobru. Křesťané v politice se začali dělit záhy: uvnitř lidové strany, novým založením mimo ni /Křesťansko-demokratická strana/, individuálním členstvím v jiných stranách. KDU- jako značka měla být unií křesťanů, ale samotný vznik a zaregistrování názvu byl s myšlenkou sjednocení málo slučitelný, a také dodnes o žádnou unii nejde. A dělení pokračuje i po dvaceti letech. Jak má svět uvěřit- když nejsme jedno? A tak myšlenka svornosti, „concordie“ je po těch dvaceti letech stále aktuální, možná to dokonce vidíme jasněji než tehdy. Svornost je úzkým profilem, vzácným statkem, nedostatkovým zbožím. Smíření a obnova narušené důvěry je náročnou duchovní a politickou výzvou. U nás víc než jinde v Evropě.

9. Před 5 lety jsem k Anežčinu jubileu napsal na žádost redakce Perspektiv článek s názvem „Svatá Anežka proti duchu vzpoury“. V 15 letech dostává mládež „občanku“, ve 20 už za sebou mívá maturitu, zkoušku dospělosti. Naše obnovená státnost a politika jsou pořád jakoby nedospělé. Sametový převrat před 20 lety měl –jak dnes jasně vidíme- i docela jiné než duchovní zdroje, nebyla to jen „Anežka“, která „to zařídila“. Šlo i o novou, překabátěnou podobu předchozího ducha vzpoury, a o nové, přetransformované struktury zla a hříchu, které jako nemoc „latet et floret“ /skrývá se a bují/. Rodová a „kmenová“ zátěž, vady charakteru na duši národa dávají stále více najevo svou přítomnost. Návštěva svatého otce ukázala, že máme pořád ještě i „struktury dobra“ a protilátky vůči dědičným chorobám. Ale léčení této zátěže se neobejde bez dobrovolně přijaté a vykonávané obětavé práce, bez naší oběti. Anežka nám v tom může být stále vzorem, stejně jako bratr Nosek, o němž jeho parlamentní kolega, „socan“ řekl po jeho smrti, že prakticky zemřel ve službě společnému dobru národa.

10. Na závěr mi dovolu malou osobní vzpomínku- ale k věci. V neděli svatořečení Anežky České jsem nebyl v Římě, ale v Praze. V poledne jsem si zašel na Pražský hrad vyslechnout zvony stověžaté Prahy- bylo to úžasně silné. Pak jsem šel do nemocnice pod Petřínem navštívit mého „dědu“ ze Šolínky, z domova důchodců. Sraz jsem tam měl s Karlem Stádníkem, českým sochařem, který do katedrály vytvořil sousoší sestry Anežky sklánějící se ke klečící a prosící ženě s dítětem. Díky němu jsem se dostal do kostela sv.Františka v areálu Anežského kláštera, kde pan biskup Lebeda sloužil první svatou mši k nové české světici. Dělo se tak stále ještě za asistence a „vytěžování“- filmování- nás účastníků se strany STB. ...Ale k tomu co je víc „k věci“. K návštěvám v domově důchodců, k té malé službě dobropřejné lásky jsem byl pozván sestrami Urbankami - z Apoštolátu sv.Františka. V Šolínce tehdy sloužily pořád ještě Školské sestry sv. Františka - nic jiného jim nebylo dovoleno. Nedělní docházky do Šolínky mi vydržely nějakých 18

let, mou poslední milou babičkou tam mi byla sestra Pia Anna, kdysi rovněž Urbanka, která zemřela před 3 lety ve věku 95 let. Během té doby jsem se už věnoval i „lásce sociální a politické“, ovšem v akademické rovině, na poli katolické sociální nauky. Ta malá služba v „důchodáku“ měla pro mne nenahraditelnou cenu, mnohem víc jsem sám přijímal než dával... Po ty tři roky už mi velice chybí. A tak má zkušenost mne vede k tomu doporučení, k bratrské radě: každý, kdo se věnuje lásce sociální a politické, ať na úrovni komunální či celostátní- nebo i akademické- by měl mít i jakousi službičku v lásce dobropřejné, třeba i jen malou. Velkou pomocí rovněž je vzájemná bratrsko-sesterská duchovní podpora a modlitba mezi „laiky v terénu“ a sestrami v řeholi- taková, o kterou jsem se mohl po léta opírat u Šedých sester sv. Františka v Bartolomějské ulici. Sestrám Apoštolátu, sestrám školským i šedým za mnohé vděčím. Svými modlitbami následují vzor svaté Anežky. Obojí- vlastní služba i modlitby blízkých z rodiny sv. Františka totiž dávají člověku tu nezbytnou mízu, bez níž hrozí snahám na poli lásky politické vyprahlost a pocit marnosti. Dovolte, abych tedy zakončil mým poděkováním těmto sestrám.

Pokoj a dobro.

Vděčně Váš bratr Lubomír-Irenej.

Desatero pro lékaře

Lékař léčí, Bůh uzdravuje.

Je povolání k manželství, je povolání ke kněžství, je povolání k řeholi. Medicína je povolání k řeholi, a je to poslání. Poslání pochází od toho, který jediný uzdravuje.

Lékař-apoštol získává důvěru pacienta; tu nesmí zklamat - ani tehdy, když v lásce sděluje pravdu, že pomoci už může jen Bůh.

Služba bližnímu je podřízena Zlatému pravidlu Ježíšovu: lékař s pacientem jedná tak, jak by si přál, aby s ním jednali jiní - až sám bude pacientem.

Odměnou lékaře je úcta, vděčnost a láska pacienta a jeho drahých. Peníze jsou tím, co je mu přidáno, když dělá, co dělat má.

Prvním předpokladem jasnosti uvažování je - v medicíně tak jako v ekonomii - vědomí jejich omezeného významu v životě člověka.

Vzdělání, profesionalita, zkušenost, technické vybavení- to vše je důležité. Ale lidství lékaře je nad to všechno- a pacient lékařovo lidství pozná a ocení lépe než člověk zdravý.

Lékařská věda je víc než jiné vědy ohrožována pokušením doktora Fausta. Vytváření a podporování iluze nesmrtnosti zde na zemi je sebeklam a hřích.

„Modli se a pracuj“ platí pro každého z nás- ale pro lékaře víc než pro jiné. Je to proto, že na něm závisí to, co člověk sám dát nemůže- život druhého.

Lékař, z něhož září světlo víry, jím může nakazit i svého pacienta - někdy doslova až na poslední chvíli. A možná právě pro tuto příležitost, je lékař tím, kdo je poslán.

Patero kajících zamyšlení a díky pacienta

Život, který nám byl dán, je dar tak nesmírný, že jeho hodnotu vidíme jasně teprve ve stínu smrti.

I lékař je jen člověk: nedokonalý, slabý, hříšný - možná i chybný - tak jako já.

I ty nejlepší známosti, a i ty největší peníze, nám mohou život prodloužit jen nakrátko.

Smrt může být důsledkem selhání „lidského činitele“ nebo „systému“. Křesťan ví, že sestřička smrt je především údělem člověka po pádu.

„Pochválen buď Hospodin... z milosrdné lásky našeho Boha nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“ (Lékař a evangelista Lukáš v Zachariášově chvalo zpěvu).

Na Velehradě 4. října 2009, na svátek bratra Františka z Assisi.

Autorem obou desater (ze str. 9 a 13) je br. Lubomír Mlčoch

Kázání p. vikáře P. Václava Píchy faráře v Č. Krumlově 27. 2. 2011 u sv. Víta

8. neděle v mezidobí – A

1. čtení: Iz 49, 14-15, 2. čtení: 1 Kor 4, 1-5, Evangelium: Mt 6, 24-34

Bratři a sestry, Pán Ježíš nám dnes říká: **“Nemůžete sloužit Bohu a mamonu.”** Při těch slovech se nám obvykle na první pohled vybaví: na jedné straně víra člověka, služba Bohu, život podle Božích přikázání, chudoba a skromnost a proti tomu na druhé straně **veliké bohatství, těžce konzumní způsob života, vysoké postavení ve společnosti apod. Hned v duchu vidíme všechny ty mafiány, tuneláře, multimilionáře a snoby, kteří si všechno mohou dovolit, protože si všechno mohou zaplatit a koupit.** Ale je zajímavé, že Pán Ježíš slova o mamonu použil ve chvíli, kdy byl obklopen především velkými zástupy obyčejných, chudých lidí a svými prostými učedníky. **Mluví o mamonu k těm, kteří nebyli obklopeni nějakým velkým bohatstvím a majetkem. Divné! A přesto tuto skutečnost zdůrazňuje právě těmto posluchačům.** Nabízí se otázka: proč si nevybral za adresáty své řeči právě zákoníky, saduceje a farizeje – skutečně žili v přepychu. On místo toho mluví o závislosti na mamonu k obyčejným lidem. Asi to mělo hluboký smysl.

Tady vidíme, že ta naše představa o mamonu je asi zjednodušená a mylná. U Pána Boha znamená mamon úplně něco jiného, než jak si ho na první pohled představujeme my. Sloužit mamonu, propadnout mamonu, nezávisí na tom, jestli jsem bohatý, vysoce postavený, dobře zabezpečený, anebo chudý, bezvýznamný. **Mít majetek ještě není nic špatného a naopak, nemít majetek, ještě neznamená, že nemohu propadnout mamonu.** Sloužit mamonu je totiž záležitostí **našeho životního stylu, našeho postoje k hodnotám, našeho zaměření k věcem duchovním.** A člověk, který slouží mamonu, vlastně neumí správně rozlišovat hodnoty a nevytvořil si správný žebříček hodnot ve vztahu k Bohu a ke své víře. Přesto nezáleží na tom, jestli jsem milionářem nebo člověkem obyčejným. Každý, jak člověk velmi bohatý, tak i člověk chudý, musí s otázkou mamonu bojovat. Je to otázka, čemu ve svém životě dávám přednost.

Právě proto, že máme nesprávnou představu o mamonu, velice často, když v neděli slyšíme toto evangelium, ho nebereme vážně. A hned si řekneme: **“Tohle se mě netýká, tohle platí pro ty multimilionáře a tuneláře, o kterých slyšíme dnes a denně v médiích.” A hned to pustíme z hlavy.** A tak je zde nebezpečí, že bychom i dnes, po vyslechnutí Božího slova, odcházeli do svých domovů uklidněni s tím, že nás se to přeci netýká. To by byl ale veliký omyl. Klamali bychom sami sebe. Proto jsme zde, abychom to nenechali projít naší hlavou bez povšimnutí.

Co je to služba mamonu? Kdy se nám to stává, že sloužíme mamonu? Jak poznáme, že se začínáme podřizovat mamonu? Poznáme to podle toho, když nemáme chuť si přes den udělat čas aspoň na krátkou modlitbu. Když nejsme důslední a nepokládáme za nutné se denně modlit se svými dětmi – aspoň pět minut. Když v neděli nás to vnitřně na prvním místě netáhne do kostela na mši svatou, když právě v tento den, zasvěcený Bohu, máme úplně jiné zájmy, jak ho prožít. Poznáme to podle toho, když se sice svým dětem snažíme poskytnout všechno nejlepší, co je v našich silách, ale to Boží jim nenabídneme, jenom, až co zbude. **V tu chvíli zapomínáme na své prvotní poslání – vychovávat děti především ve víře a lásce k Bohu.** Stává se nám to vždycky, kdykoliv je v našem životě Bůh až na tom druhém místě nebo až na tom úplně posledním místě v popředí našich zájmů, až co zbude. Takovým jasným znakem toho, že podléháme mamonu, je, když se nás během roku nedotknou ani Advent, ani Vánoce, ani Postní doba, ani Velikonoce – protože si neuděláme čas pro sebe – jsme přece zaneprázdněni jinou, důležitější činností. **Tohle všechno jsou průvodní znaky toho, že se snažíme sloužit dvěma Pánům a právě před tím nás Pán Ježíš důrazně varuje. Dvěma Pánům totiž sloužit nejde, buď se jednoho budeme držet a druhým pohrdneme.**

Propadnout mamonu, tomuto životnímu trendu, je pro víru velice nebezpečná věc, a když si na to člověk přestane dávat pozor, pak jeho víra vlašná a postupně se ochlazuje, až se jednou může úplně vytratit. A hlavně se to projeví v životě našich dětí, které do dospělosti vstoupí nevybaveny vírou a začnou žít život bez Boha, tak, jak to můžeme všude kolem sebe v naší společnosti vidět.

Jak aktuální jsou dnešní slova Pána Ježíše. A jak se to týká každého z nás. A jak nebezpečí propadnutí mamonu platí v každé době a v každém společenském postavení. Toto pokušení útočí na každého z nás denně a je na nás, jestli to zaregistrujeme.

Neutěšujme se proto, že v mamonu žijí pouze tuneláři a mafiáni a nás se to netýká.

Jak se tomuto tlaku bránit? Pán Ježíš nám samozřejmě dává návod. Jedině tak, že svou víru budeme neustále oživovat. ***Totíž člověk, který má víru, důvěřuje Bohu a plně se na něj spoléhá. A pak je nezávislý na mamonu.*** Celé dnešní evangelium je návod, na čem máme stavět. ***Důvěra v Boha, spolehnutí se na Něj,*** nezávislost na věcech materiálních.

Ale, jak tu důvěru získat? Ta nám nepadne sama do klína. My si ji v sobě musíme vypěstovat. Nejlépe se ***vztah k Bohu upevňuje zbožností, modlitbou.*** A největším vrcholem modlitby je ***mše svatá.*** A my na ní každou neděli jsme. To je ten největší dar, ta největší naše ochrana a posila. Tedy cesta, jak ubránit se tomuto vlivu, je ***prohlubovat svou zbožnost. Více se modlit, číst Písmo svaté, přijímat svátosti, plnit si své povinnosti – to je ta cesta upevnění víry a posílení důvěry v Boží moc.*** Proč jsou dva dary Ducha Svatého, které přijímáme při svátosti biřmování, tak úzce spjaty s modlitbou – ***dar zbožnosti, dar bázně Boží.*** Protože tyto dva důležité dary Ducha svatého, tato nadpřirozená síla zvenčí v nás může působit, pokud o ni budeme usilovat. Když se budeme chtít modlit, pravidelně, sami i společně v rodině, Duch Svatý nás posílí. A pak se najednou začne všechno měnit. Najednou má člověk radost ze života, i když se musí potýkat s různými životními problémy. Najednou člověk nemá strach z budoucnosti, protože se plně spoléhá na Boha. Najednou se úplně jinak daří výchova dětí v rodině. Najednou jinak vypadají vztahy mezi manželi a řeší se vzájemné problémy – protože se ve všem spoléháme na Boha a zároveň mu dáváme, co mu náleží.

Bratři a sestry, dnešní evangelium je pro nás na jedné straně nastavené ***zrcadlo, které nás probírá ze spánku spokojenosti se sebou.*** Na druhé straně nám však zároveň velice srozumitelně ukazuje, na co máme vsadit a na co se máme spolehnout. Berme to vážně, protože otázka mamonu je v našem životě velice aktuální a ***zároveň otázka naší zbožnosti, bázně Boží a naší modlitby je velkou příležitostí k zamýšlení, jak ji zlepšit.*** Zde totiž máme velké rezervy. Když na tom začneme upřímně pracovat, budme si jisti, že Bůh nás v tom nenechá samotné a všechno se změní k lepšímu, zvláště budeme prožívat větší radost z víry. Amen.

V minulém čísle napsala sestra A. M. Suchánková příspěvek, který se zamýšlel nad výchovou a naším současným stavem rodiny a partnery v ní. Článek alarmoval nás věřící, abychom se nad závažným stavem naší společnosti zamysleli. Vřele jsem s obecnými závěry souhlasila a v nadšení jsem do článku dodala několik vět - konkrétních příkladů, kdy jsem dívky mezi sebou baví. Paní Suchánková např. citovala, jak se dnešní mladé ně jako citace Jaromíra Jágra, v níž náš věřící v Rusku a u nás. Sestře se zdá k věřícím v Rusku a u nás. Sestře se zdá **Omluva** vě se zdála citace příliš hrubá, stejhokejista srovnává přístup nemravné citovat pana Jágra, který prohlašuje, že je věřící, ale přitom jako věřící nežije. Ano, to je pravda, také jsem citovala pouze jednu jeho větu, která se mi zdála výstižná, vycházející z jeho konkrétní zkušenosti, a netýkala se jeho osobního nemravného života. Kolik hvězd se chlubí svým nemravným životem a vydává jej za příklad hodný následování!

Snahou mých zásahů do textu nebylo nikterak jeho obsah vulgarizovat, ale pokud jde o obecné závěry a alarmující věty, myslím, že lékem proti každé obecnosti je konkrétní příklad. Snad je to moje hrůza z jakéhokoliv sebesprávnějšího, přece však obecného tvrzení, které, ač pravdivé, bez konkrétního příkladu visí tak trochu ve vzduchoprázdnu. Udělala jsem chybu: neposlala jsem své korekce sestře k autorizaci, protože nemá počítač a poštou by se náš termín ukončení Zpravodaje neúnosně protáhl. Omlouvám se. Příště vše budu posílat k autorizaci, ale zároveň prosím, aby sestra své příspěvky posílala v elektronické podobě a nikoli psané rukou.

Věra Eliášková

Zahájili jsme jubilejní 30. ročník Cyrilometodějské pouti 2011

Jubilejní 30. ročník začal v pátek 18.2. **prologem** – setkáním veteránů CMP od roku 1982 do konce minulého tisíciletí. Začínalo se mší svatou v kostele v Dolních Počernicích (pro nepražáky – to je ještě Praha!). Kostel je zasvěcen Nanebevzetí P. Marie a je velmi starobylý, a nedávno se v jeho presbytáři odkryly staré fresky (A jak nám vysvětlil Tomáš J., restaurují se a budou představeny veřejnosti 11.6., kdy pražský arcibiskup Duka bude také světit moderní sochu sv. Jana Nepomuckého u mostu přes Rokytku). V kostele mají krásný vyřezávaný oltář a ambon od sochaře Bradny.

Mši svatou sloužil prvotní poutník z roku 1982, P. Jiří Barhoň tč. farář v Touškově a jáhen Jan Pečený, OFS (taky prvotní poutník z roku 1982, tj. jeden z otců zakladatelů). Přítomní byli i další tři „otcové zakladatelé“ : František Reichel a Josef Pavela, sekulární františkáni a Vlasta Čelikovský. A také další starší poutníci, např. manželé Tomáš a Hana Jirsákoví (místní farníci), Uršula Janků, Eda Juran, Marie a Jana Doležalovy, Zdena Urbanová, Stanislav a Marie Houškovi, Jana Nováková (Steinertová), Marie a Milan Herianovi, Ludmila Reichelová a řada dalších. Celkem se nás sešlo téměř třicet.

Po mši se šlo do společenského sálu Obecního úřadu na občerstvení. Manželé Jirsákoví opět připravili oblíbenou pochoutku - sádlo se škvarky (jako minulý rok), při nichž se tak dobře povídá. Prohlížely se nejstarší kroniky z let 1982 a 1983, nová kronika z roku 2002 a fotografie z pouti 2010 (přes dataprojektor).

Vlastní **první etapa** začala v sobotu 19.2. na Levém Hradci v nejstarším kostele v Čechách (asi r. 883), zasvěcenému sv. Klimentovi, mší svatou v 9,30. Přijeli i někteří naši drazí Moraváci s P. J. Peňázem a mši sv. vedl otec Antonín Klaret, OFM - františkán i občasný poutník CMP. Přítomen byl i kameraman z televize NOE (vysíláno 22. 2).

V kostele bylo při mši sv. 97 poutníků, z toho 72 vyrazilo pěšky a jeden se přidal cestou. Šlo se „neprochozenou“ cestou přes Trojanův Mlýn do Suchdola a dále přes Hradčany a Malou Stranu ke Karlovu mostu, kde je kostel Řádu křížovníků s červenou hvězdou zasvěcený sv. Františku z Assisi. Zde nás u oltáře čekal zástupce řádu křížovníků O.Ptáček, OCr a také ostatek sv. Anežky české (zub), který jsme uctili a dostali požehnání na další cestu.

Přes Prahu se část poutníků oddělovala, takže se od Křížovníků vyrazilo v počtu 33 a do cíle dorazilo 25 poutníků (8 pak nocovalo v Komunitním centru Matky Terezy).

Cílem první etapy byl kostel sv. Anežky na Spořilově, zajímavá stavba z roku 1936, jeden z dvanácti kostelů, které byly postaveny jako náhrada za stržený mariánský sloup na Staroměstském náměstí.

Nocležníci v Komunitním centru Matky Terezy na Hájích dostali guláš /děkujeme místním farníkům – J. Černému, M. Doležalové, E. Kovařikové a H. Samkové/.

První den se ušlo 22 km (plus 5 km z druhé etapy na Háje)

Druhá etapa v neděli 20.2. začínala mší svatou u sv. Anežky v 7,30. Mši sloužil místní dlouholetý farář – františkán P. Řehoř Mareček, OFM. Po mši nám ve farní místnosti nabídli snídani (čaj, buchtu a dokonce sklenku dobrého vína!! „rozlitého“ rukou místního Moraváka Pavla). Od kostela jsme vyrazili v počtu asi třiceti lidí metrem!! tři stanice na Háje. Bylo to poprvé, co CMP jela metrem, ale bylo to možné jen proto, že osm poutníků včera s archou prošlo pěšky od spořilovského kostela až na Háje, takže tato část trasy byla splněna od včerejška. A o těch několik kilometrů se nám alespoň zkrátila nedělní etapa.

U Matky Terezy už zvonili na mši, poutníci nahlédli do kaple a vyrazili jsme na pouť v 9,50. Vyrazilo nás 27, ale protože byly namrzlé chodníky a klouzalo to, nejstarší naše poutnice, paní Helena Jedličková (81) se odpojila hned na začátku. Také cestou (přes Milíčovský les, Křeslice, Pitkovice (zde se v ulici Čirůvkové přidala i druhá dcera paní Jedličkové), Benice, kolem Lipan po poli do Říčan /zde byla obědová pauza v hospodách a někteří poutníci se zde už oddělili/ a pak přes Svěťce a Všestary do Mnichovic (tam jsme dorazili 16.15 a hned nám jel vlak do Prahy). Jen Jarda Čech, který dělal bafuňáře, nám šel cestou naproti z Mnichovic a zabloudil a minul nás, ale patřil právoplatně mezi nás 21 poutníků, kteří dorazili do cíle druhé etapy.

Druhý den se ušlo celkem 22 km.

Oba dny jsme měli krásné počasí (ostatně každé počasí je krásné, jak říkal sv. František), trochu mrzlo, takže nebylo bláto, nebylo nám zbytečně horko, cesta vedla místy poli a přírodou přes hezké před-

městí Prahu a krásnou Prahu (kolem nehezkého kráteru tunelu Blanka a kolem Národního archivu!) a přes hezký pražský les a hezký příměstský venkov. Začali chodit někteří noví, dosud nevídaní poutníci. A tak nás na této trase opět přibývá. Bohu díky.

Libor G. a František R.

Desatero pro penzisty

Chvalme Boha a budme mu vděční za všechna dobra, která jsme od něj za celý život obdrželi- a je jich bezpočet.

Chvalme Boha a děkujme mu za každý další den, do kterého nám bylo dopřáno se probudit - může to být náš den poslední. To platí pro každého, ale pro nás penzisty zvlášť.

Modlitba a účast na bohoslužbě jsou přípravou pro život věčný: připravujme se dobře, a pak máme šanci jít vstříc sestřičce smrti se silou víry den ode dne větší.

V církvi se do penze neodchází - „odpočívát budeme v nebi“ – (Sv.Jan Bosko).

Naše vnoučata nás potřebují jinak než rodiče, ale ne méně. Investujme do nich více času a lásky než peněz - bude to ta nejrentabilnější investice: pro ně – i pro nás!

V našich dětech a vnoučatech budeme žít dál - ne na principu převtělování duší, ale v růstu lidství do plnosti Kristovy.

Pojistit se tady na zemi nebudeme nikdy moci ani dokonale, ani definitivně: náš trvalý domov je v nebi.

„Penzi v nebi“ si naši předci představovali jako „Hanácké nebe“, kde „pocukrovany koblihe se kutálíjó máslem“ a stejně jako pečení holubi „litájó až do hobe“...Ale nejen to: podobenství o svatební hostině je především společenstvím kolem stolu- spolu s Kristem.

Zvěčnělý kardinál Tomáš Špidlík, jehož sarkofág je dnes ozdobou Velehradské baziliky, věřil, že v nebi bude poznání, jemuž zasvětil celý život, dál pokračovat /“jinak by to v nebi byla strašná nuda“- to si mohl dovolit říci právě jen on/. V tom poznání bez konce je zahrnuta také věčná beseda s našimi předky, rodiči, stařečky a stařenkami, a jejich předky, co jich bylo „od Adama“.

Americký ekonom Frank Knight přišel s pojmem „morálního hazardu“. Ten zdomácněl nejprve v pojišťovnictví, aby se dnes stal klíčovým pojmem pro vysvětlení krizí a nestability pozdního kapitalismu. Víra v Boha Hospodina nás vede k moudrosti srdce. Moudrost srdce nás učí počítat naše dny- a varovat se morálního hazardu s tím nejcennějším co nám Ježíš dal a co díky Jemu máme: naději na život věčný.

Velehrad, Poutní dům „tatička Stojana“, září 2010

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, tady i ve všech tvých kostelích na celém světě a chválíme tě, protože svým Svatým Křížem jsi vykoupil svět.

T

Vydává Národní rada Sekulárního františkánského řádu pro vnitřní potřebu řádu.
Adresa sekretariátu: KLÁŠTER KAPUCÍNŮ, Sekretariát NR SFŘ v ČR, Kapucínské náměstí 303/5, 60200 BRNO, e-mail: info@sfr.cz, <http://www.sfr.cz>; číslo účtu: 189969375/0300

Neprodejné.

**Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu
v České republice – národní rada**

Sekretariát NR SFŘ v ČR, klášter kapucínů, Kapucínské náměstí 303/5, 60200 BRNO

Ustavení Výboru pomoci přípravě blahorečení Dr. Františka Noska.

Se souhlasem národní rady NBS SFŘ v ČR ustavuji Výbor pomoci přípravě blahorečení Dr. Františka Noska ve složení:

Předseda: Dr. František Reichel OFS

Sekretář: Ing. Miloslav Miller OFS

Členové: Mgr. Jiří Zajíc OFS

P. Miloslav Fiala OPraem

P. František Cianciala OFS

Úkolem Výboru je v rámci daných možností pomáhat NR NBS SFŘ v ČR při přípravě procesu blahorečení Dr. Františka Noska předkládáním návrhů na zajištění potřebných věcí a úkonů, koordinací potřebných činností, jejich sledováním a evidováním, zpracováním potřebných materiálů a pomoci při spolupráci s ostatními účastníky procesu. Předseda řídí činnost výboru, koordinuje činnost jednotlivých členů a stanoví jim úkoly. Předkládá NR návrhy na rozhodnutí potřebná ke zdárnému průběhu přípravy procesu blahorečení. Sekretář zejména zajišťuje spisovou službu Výboru.

V Brně dne 19.2.2011

br. Václav Němec OFS
národní ministr SFŘ v ČR

Příloha č. 6

Program formačního semináře SFŘ, Brno -Petrinum 20.-21. května 2011

Pátek 20. května: 17.00 mše sv. u Kapucínů

18.00 ubytování Petrinum

19.00 večeře po františkánsku /z vlastních zásob/

20.00 nešpory, spol. adorace /kaple Petrinum/

21.00 kompletář, možnost osobní adorace

Sobota 21. května: 7.00 ranní chvály /kaple Petrinum/

7.30 snídaně v restauraci

8.30 mše sv. /kaple Petrinum/

9.45 br. Bonaventura: Poslání sekulárních františkánů v naší současné společnosti

10.15 br. Šenkýř: Sociální nauka církve je evangelium promítnuté do našeho života

11.00 práce ve skupinách – poslání sekulárních františkánů v naší společnosti

12.00 Anděl Páně

12.30 oběd v restauraci

14.00 Program formace na rok 2011

15.00 závěr a požehnání

Pozn. Je vhodné mít s sebou Kompendium sociální nauky církve /vydali Karmelitáni v r.2008/ a Evangelium nuntiandi /Pavel VI./